

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 15C/44/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5718202983
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Štillová
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2019:5718202983.4

Rozhodnutie

Okresný súd Martin pred sudkyňou JUDr. Miriam Štillovou v spore žalobcov 1/ Ing. E. U., P. X. X. XXXX, X. Y. D. X, XXX XX D., X/ M.. E. U., P. XX. X. XXXX, X. Y. D.L. X, XXX XX D., obidvaja zastúpení JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 42 072 905 proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava I, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ sumu vo výške 10.606,53 eur, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 10.606,53 eur od 27.6.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku sa žaloba žalobcu 1/ zamieta.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2/ sumu vo výške 11.488,13 eur, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 11.488,13 eur od 27.6.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Vo zvyšku sa žaloba žalobcu 2/ zamieta.

V. Žalovaný má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi 1/ v rozsahu 10%. O výške náhrady trov konania bude súd rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

VI. Žalovaný má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi 2/ v rozsahu 32%. O výške náhrady trov konania bude súd rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia 1/ a 2/sa žalobou doručenou súdu 21. 8. 2018 domáhali voči žalovanému náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Svoju žalobu odôvodnili tým, že prokurátor Okresnej prokuratúry Martin podal dňa 6. 10. 2011 obžalobu pod sp. zn. 2Pv 564/10 na žalobcoviov 1/ a 2/ pre skutky právne posúdené ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr.zák., v spolupáchateľstve a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm.a) Tr. Zák. v spolupáchateľstve. Okresný súd Martin dňa 16. 4. 2013 vydal odsudzujúci rozsudok sp. zn. 13T 146/2011 s tým, že žalobcovia boli ako obžalovaní uznaní vinnými a boli im uložené tresty. Proti rozsudku podali obžalovaní v zákonnej lehote odvolanie a v rámci odvolania bol predložený nový znalecký posudok k mechanizmu vzniku a rozsahu zranení, ktoré mal utpieť poškodený, vypracovaný znalcom MUDr. Jozefom Molitorom. V odvolacom konaní Krajský súd v Žiline dňa 19. 11. 2013 uznesením sp. zn. 1To/88/2014-335 zrušil rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 13T/146/2011 zo dňa 16. 4. 2013 a vrátil okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, nakoľko vznikli v odvolacom konaní dôvodné pochybnosti o záveroch pôvodného znaleckého posudku vypracovaného znalcom MUDr. Petrom Gemešom a doručením nového znaleckého posudku vypracovaného MUDr. Jozefom Molitorom. Dňa 28. 6. 2016 vydal Okresný súd Martin oslobodzujúci rozsudok, ktorým obžalovaných oslobodil spod

obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Martin zo dňa 6. 10. 2011 sp. zn. 2Pv 564/10. Proti rozsudku bolo podané odvolanie zo strany prokurátora, ako aj poškodeného, ktoré Krajský súd v Žiline dňa 13. 12. 2016 zamietol, nakoľko bolo nedôvodné a zo strany odvolania poškodeného bolo podané neoprávnenou osobou.

Žalobcovia si svoj nárok na náhradu škody odvodzujú z trestného stíhania, a teda podanej obžaloby, ktorou sa začalo trestné konanie, vedené Okresným súdom Martin pod sp. zn. 13T/146/2001, na základe ktorého bol vydaný odsudzujúci rozsudok Okresného súdu zo dňa 16. 4. 2013. Náhrada škody, ktorá im vznikla predstavuje trovy obhajoby, ako aj škoda spôsobená začatím a vedením trestného stíhania v podobe nemajetkovej ujmy, na ktorú majú žalobcovia právo a ktoré im garantuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ale aj v zmysle článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát za škodu spôsobenú začatím / vedením trestného stíhania/, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktoré sa nemôže zbaviť/. Náhrada trov obhajoby, ktorú žiadali žalobcovia si uplatnili v celkovej výške, čo sa týka žalobcu 1/ vo výške 3366,06 eur, čo predstavovalo obhajobu JUDr. Mária Buksu, obhajobu JUDr. Jána Repáňa v predmetnom trestnom konaní sp. zn. 13T/146/2011, pre žalobcu 2/ náhrada trov obhajoby, ktorú si uplatnil bola vo výške 3380,73 eur a predstavovala trovy obhajoby JUDr. Mária Buksu, JUDr. Tomáša Zboja v predmetnom trestnom konaní, ako aj znaleckú odmenu.

Zároveň žalobcovia poukázali na to, že v súvislosti s trestným konaním, a teda podanou obžalobou, ktorou začalo trestné konanie, utrpeli aj inú, tzv. nemajetkovú ujmu, táto bola spôsobená vážnym zásahom do ich osobnostných práv a žiadajú náhradu tejto nemajetkovej ujmy, pretože samotný oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 28. 6. 2016 nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu, ktorú utrpeli trestným stíhaním, ktoré sa viedlo proti ich osobe. Celé trestné stíhanie spôsobilo žalobcom vážny zásah do ich osobnostných práv a negatívne zasiahlo ich život vo všetkých oblastiach. Z tohto dôvodu si uplatnili nárok na náhradu škody v podobe nemajetkovej ujmy, vo vzťahu k žalobcovi 1/ vo výške 20 000 eur, vo vzťahu k žalobcovi 2/ vo výške 30 000 eur. Zároveň si uplatnili aj úrok z omeškania od 27. 6. 2018, t. j. nasledujúci deň po rozhodnutí žalovaného o tom, že žalobcom nebude z titulu náhrady škody plniť.

2. Podaním doručeným súdu 2. 11. 2018 sa vyjadroval žalovaný k podanej žalobe (č. I. 70 súdneho spisu), uviedol, že nárok žalobcov v celom rozsahu neuznáva a žiada žalobu zamietnuť, nakoľko žalobcovia nepreukázali svoje tvrdenia o existencii nezákonného rozhodnutia. Neskoršie rozhodnutie o oslobodení obžalovaných spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že podanie obžaloby prokurátorom bolo nesprávnym úradným postupom, resp. že by prvostupňový odsudzujúci rozsudok bol nezákonným rozhodnutím. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 163/2013, v ktorom sa uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady, nemožno automaticky bez ďalšieho považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou, sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Konštrukcia, ktorú uvádzajú žalobcovia, t. j. že trestné stíhanie, podaná obžaloba a odsudzujúci rozsudok okresného súdu boli nezákonné, s poukazom na to, že žalobcovia boli následne spod obžaloby oslobodení, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Tento zákon v žiadnom ustanovení takúto konštrukciu neupravuje a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. Žalobcovia pritom odkazujú na závery niektorých rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, avšak tieto závery v právnom poriadku Slovenskej republiky nemajú právnu záväznosť a nemôžu byť základom pre uplatnenie nároku, ktorý nemá žiadnu oporu v zákone. Extenzívny výklad, uplatňovaný v zmienených rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je o to viac neprípustný, že zákon č. 514/2003 Z. z. stojí na prísnej, absolútnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody, by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je zverená súdom, ale zákonodarnej moci. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí. Akékoľvek spájanie, resp. spoločné posudzovanie dvoch typov rozhodnutí, a to rozhodnutie o vznesení obvinenia /§ 206 Tr. por./ a rozsudku o vine, resp. nevine obvineného /§ 284 a nasledujúce Tr. por./ v kontexte zákonných ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z. je neprijateľné a nelogické a nemožno k nemu dospieť ani extenzívnym výkladom tohto zákona. Rozhodnutie o vznesení obvinenia má svoj základ v prijatí odôvodneného záveru o tom, že trestný čin spáchala určitá osoba, ktorý však v žiadnom prípade nemožno stotožniť so záverom o vine tejto osoby. Odsudzujúci, resp. oslobodzujúci

rozsudok má svoj základ v závere súdu o vine, resp. nevine tejto osoby, a to v prípade uznania viny bez akýchkoľvek pochybností. Na každé z týchto rozhodnutí kladie zákon iné nároky. Pri vznesení obvinenia postačuje dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu určitou osobou, pri rozhodnutí o vine musí byť vina obžalovaného preukázaná bez akýchkoľvek pochybností.

Podľa žalovaného neboli splnené tri kumulatívne podmienky, ktoré je potrebné splniť pre priznanie nároku na náhradu škody. Existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a priama príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základá z podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, a teda v tejto veci nie je daný už samotný základ nároku uplatňovaného žalobcom. Nie je splnená ani ďalšia podmienka, a to existencia priamej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody. K samotnému procesnému konaniu, alebo trestnému konaniu žalovaný uviedol, že Krajský súd v Žilina na podklade odvolania podaného obidvoma obžalovanými proti rozsudku prvostupňového súdu, ktorých odsúdil rozhodol tak, že vec zrušil a vrátil okresnému súdu, aby prejednal a rozhodol. Dôvodom tohto procesného postupu bola skutočnosť, že v priebehu odvolacieho konania sa dôkazná situácia po predložení nového znaleckého posudku znalca MUDr. Jozefa Molitora, zabezpečeného obhajobou, výrazne zmenila, nakoľko vyvstali výrazné pochybnosti nielen o mechanizme vzniku zranení poškodeného, ale aj samotných následkoch, ktoré mu mali byť spôsobené napadnutím obžalovanými. Krajský súd v ďalšom uznesení, ktorým zamietol odvolanie prokurátora, už podané proti oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu konštatoval, že toto odvolanie nie je dôvodné, nakoľko výpoveď samotného svedka poškodeného bez ďalších podporných dôkazov nemohla postačovať na udržanie obžaloby s tým, že v danom prípade dôkazná situácia neposkytuje dostatočný podklad na rozhodnutie o vine obžalovaných, pričom ďalej konštatoval, že nie je síce vylúčené, že skutok sa stal, ako tvrdí obžaloba, ale v danom prípade bol súd povinný aplikovať zásadu „in dubio pro reo“. Žalovaný má za to, že s poukazom na uvedený skutkový stav je zrejme, že v danom prípade boli obaja obvinení trestne stíhaní dôvodne a na základe zisteného skutkového stavu, ktorý v rámci prípravného konania neumožňoval zastavenie trestného stíhania, ale výlučne postavenie obvinených pred súd, a to na základe obžaloby prokurátora. Pochybnosti vznikli až v konaní pred súdom, a to v prvom odvolacom konaní, vykonanom v predmetnej trestnej veci. Trestné konanie bolo voči obom obvineným vedené tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, na základe zákona a dôvodne, a to vzhľadom na dôkaznú situáciu, najmä vzhľadom na znalecký posudok MUDr. Petra Gemeša a odborné vyjadrenie MUDr. Andreja Hajtmana. K podstatnej zmene dôkaznej situácie v prospech obvinených došlo až v konaní pred súdom. Záonné predpoklady pre vznesenie obvinenia a podanie obžaloby nie sú stanovené na uplatnenie zásady „in dubio pro reo“, čo znamená, že prokurátor s ohľadom na uplatnenie tejto zásady nemôže zastaviť trestné konanie, ale naopak je povinný podať obžalobu a o prípadnom využití tejto zásady môže výhradne rozhodnúť len súd.

3. V rámci repliky § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) žalobcovia reagovali na vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe, kde žalobcovia opätovne zdôraznili, že nárok na náhradu škody odvodzujú z trestného stíhania, a teda podanej obžaloby, ktorou sa začalo trestné konanie, vedené na Okresnom súde Martin, na základe ktorého bol vydaný odsudzujúci rozsudok. Štát, ktorého v danom prípade zastupuje okresná prokuratúra, ktorá podáva obžalobu na obvineného, resp. obvinených, nesie zodpovednosť za prípadnú škodu spôsobenú nezákonným trestným stíhaním, na základe právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. To, že sa v priebehu konania zmenila dôkazná situácia, nemôže byť prisudzované na ťarchu obvinených, ktorí sú v danom smere poškodení. Pokiaľ niekto v rámci konania produkuje nesprávny dôkaz, nesie za túto skutočnosť zodpovednosť a pokiaľ štát má za to, že niekto za vzniknutú škodu zodpovedá, je v jeho kompetencii si túto náhradu škody regresne uplatňovať (č. I. 79 súdneho spisu).

4. V rámci dupliky § 167 ods. 4 CSP žalovaný doručil podanie 17. 12. 2018 (č. I. 93 súdneho spisu), ďalej skonštatoval, že sa pridrižiava vyjadrenia k žalobe a poukázal na rozsudok ESLP zo dňa 20. 6. 2013 vo veci LAVRECHOV c/a Česká republika s tým, že trestné stíhanie proti žalobcom bolo v mene štátu jednoznačne legitímne, pričom štátu nemožno uprieť legitímny záujem na vedení trestného stíhania proti konkrétnej osobe, ak je dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Uplatnený nárok žalobcov v celom rozsahu žalovaný neuznáva.

5. Súd na nariadených pojednávaniach vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, výsluchom svedkýň, oboznámil sa s listinnými dôkazmi, ktoré boli doložené do súdneho spisu, oboznámil sa s pripojeným trestným spisom sp. zn. 13T/146/2011 - z ktorého je zrejme, že ho mal zapožičaný aj žalovaný, a dospel k týmto skutkovým zisteniam a právnenému posúdeniu veci.

6. Predmetom žaloby bola náhrada škody, ktorú žalobcovia odvodili zo začatého trestného stíhania a podanej obžaloby, ktorou došlo k začatiu konania vedeného Okresným súdom Martin pod sp. zn. 13T/146/2011, na základe ktorého bol vydaný následne konečný oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 13T/146/2011 zo dňa 28.6.2016 .

7. Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného v čase vydania nezákonného rozhodnutia, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe,

d/ nesprávnym úradným postupom

Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu po f/ Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní.

8. V prípade oslobodenia spod obžaloby podľa názoru súdu sa za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia, nie podaná obžaloba. Nakoľko prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta o vznesení obvinenia voči žalobcov 1/ a 2/ a podal obžalobu, je pasívne legitimovaným v konaní o náhradu škody, spôsobenú orgánom verejnej moci vždy Slovenská republika bez ohľadu na tú skutočnosť, ktorý orgán Slovenskej republiky koná v jej mene, tu je rozhodujúci obsah žaloby, z ktorej musí byť zrejmé rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým mala byť spôsobená škoda. Orgán verejnej moci, ktorý koná za štát vo veci náhrady škody spôsobenej v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. sa určuje podľa kritérií obsiahnutých v § 4 ods. 1 a 2 tohto zákona. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobcovia si voči žalovanému uplatnili náhradu škody, spôsobenú nezákonným rozhodnutím. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z. z. bol správne označený v žalobe aj orgán konajúci v mene štátu, teda v mene SR, a to Generálna prokuratúra SR, nakoľko škoda teda vznikla v trestnom konaní a je daná aktívna aj pasívne legitimácia strán sporu v predmetnom konaní. Súd vychádzal aj z názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z rozsudku č. k. 8Cdo 289/2014, v zmysle ktorého, ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru, alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z. z. súd prvej inštancie správne ustálil, že orgánom konajúcim za štát, je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

9. Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného v čase podania návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku /ďalej len žiadosť/ s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Zb. zák. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojil iba jeho časť, do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadostí, alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že nespokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

10. Súd z dôkazu, ktorý do konania doložili žalobcovia, a to návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 1. 2. 2018 (č. I. 36) zistil, že sa žalobcovia obrátili s návrhom na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky a uplatnili si z dôvodu nezákonného rozhodnutia náhradu škody, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy, čo sa týka náhrady

škody, túto si uplatnili, táto predstavovala trovy obhajoby vo vzťahu k žalobcovi 1/v sume 3366,06 eur, vo vzťahu k žalobcovi 2/ v sume 3380,73 eur a rovnako si uplatnili aj nemajetkovú ujmu žalobca 1/ vo výške 20 000 eur, žalobca 2/ vo výške 30 000 eur. Z listinného dôkazu doloženého žalobcami (č. l. 37) súd zistil, že Generálna prokuratúra SR žalobcom oznámila výsledky predbežného nároku na náhradu škody s tým, že nimi uplatnený nárok na náhradu škody nebude Generálnou prokuratúrou SR uspokojený, nakoľko má za to, že zákonné dôvody a zákonné podmienky na uspokojenie nimi uplatňovaných nárokov nie sú dané.

11. Vzhľadom na uvedené, súd má za to, že bola naplnená zákonná podmienka, ktorá je upravená v § 15, 16 zák. č. 514/2003 Z. z., a to predbežného prerokovania nároku na príslušnom orgáne.

12. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného v čase vydania nezákonného rozhodnutia, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Plnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

13. Ustanovenie § 5 a 6 zák. č. 514/2003 Z. z. upravuje všeobecné podmienky týkajúce sa nezákonného rozhodnutia akéhokoľvek, teda nezákonného rozhodnutia, v dôsledku ktorého vznikla účastníkovi škoda. Základnými podmienkami, ktoré vyžaduje ustanovenie § 6 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. je, aby poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok.

14. Súd z pripojeného trestného spisu, ktorého súčasťou bol aj vyšetrovací spis, zistil, že voči žalobcom 1/ a 2/ bolo vznesené obvinenie, a to uznesením o vznesení obvinenia Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Martine ČVS: ORP-848/OVK-MT-2010 zo dňa 29. 12. 2010. Proti tomuto uzneseniu o vznesení obvinenia žalobcovia 1/ a 2/ podali sťažnosť (č. l. 6-8 vyšetrovacieho spisu), o predmetnej sťažnosti rozhodoval Okresný prokurátor v Martine, ktorý uznesením č. 2Pv 564/10-8 sťažnosť zamietol ako nedôvodnú (č. l. 13 vyšetrovacieho spisu) a zároveň prokurátor podal dňa 6. 10. 2011 na žalobcov 1/ a 2/ obžalobu na súd.

15. Ďalšou podmienkou je, aby namietané nezákonné rozhodnutie ako právoplatné, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušných orgánov, nakoľko súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Jedným z predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, je zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla k vzniku škody. Dovtedy nie je možné nárok na náhradu škody uplatniť. Zákonnosť rozhodnutia nie je možné riešiť v konaní o náhrade škody ako predbežnú otázku. V súvislosti s uznesením o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, ktoré je predbežne vykonateľné, prichádza do úvahy výnimka z ust. § 6 ods. 1 a § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. k uplatneniu práva na náhradu škody spôsobenej takýmto uznesením môže dôjsť aj v prípade, že došlo k oslobodeniu spod obžaloby takto obvinenej a následne obžalovanej osoby. Judikatúra ustanovila, že oslobodenie spod obžaloby z hľadiska ust. § 6 zák. č. 514/2003 Z. z. má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia. Súd poukazuje na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má základné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia /rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010, uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/145/2011, rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/68/2010. Takéto právo nemá len ten, kto si vznesenie obvinenia zavinil sám a kto bol spod obžaloby oslobodený, alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestnej zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný. Je potrebné zdôrazniť, že zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, teda bez ohľadu na akékoľvek zavinenia. Preto platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby, treba hľadať v ust. § 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine, predovšetkým v článku I ods. 1 Ústavy SR, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. V zmysle právnej úpravy zodpovednosti za škodu teda naozaj zodpovedná to, aby

každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi, bola odčinená. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania nie je to, že trestné stíhanie prebiehalo v zákone, ale to, aký je neskorší výsledok trestného konania. Uvedeným sa zaoberal aj NS SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/183/2009, ale aj 4NCdo/15/2009. V dôsledku toho je nedôvodná námietka žalovaného, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade so zákonom a v čase vznesenia obvinenia následnej obžaloby, vychádzajúc z vykonaného vyšetrovania, mali dôvodné podozrenie, že obvinený, teda žalobcovia sa dopustili konania, ktoré naplnilo znaky skutkovej podstaty trestných činov, za ktoré bola podaná aj obžaloba.

Súd zároveň poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR II ÚS 25/2011 zo dňa 24. 3. 2011, kde podstata tohto nálezu spočíva v tom, že zodpovednosť štátu za rozhodnutia, ktorými sú napríklad uznesenie o vznesení obvinenia, je zodpovednosťou za výsledok konania, čiže v danom prípade je objektívna zodpovednosť štátu a neposudzuje sa správnosť rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní, t. j. či porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Podstatný pre vznik nároku je výsledok konania. Výsledkom predmetného trestného konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Martin sp. zn. 13T/146/2011 bol rozsudok Okresného súdu Martin potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline, ktorými boli žalobcovia 1/ a 2/z trestných činov ublíženia na zdraví, výtržníctva v spolupáchateľstvách, oslobodení spod obžaloby. Súd teda mal za to, že ide o nezákonné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené oslobodzujúcim rozsudkom, a teda je daná zodpovednosť štátu za škodu uplatnenú žalobcami 1/ a 2. V prípade oslobodenia spod obžaloby sa za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia, nie podaná obžaloba, a ako nesprávne uviedli žalobcovia, tento záver však nemá vplyv na to, že nárok žalobcu na náhradu škody bol daný, nakoľko boli kumulatívne splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu v zmysle Zák. č. 514/2003 Zb. zák., a to nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia, vznik škody na strane žalobcov pozostávajúcej z účelne vynaložených a vyplatených trov advokátov v trestnom konaní, ktoré skončilo jeho oslobodením v zmysle advokátskej tarify a súčasne príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, nakoľko v prípade, ak by k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia nedošlo a následne by nebolo nezákonné trestné stíhanie vedené aj za aktívnej účasti prokurátora, konkrétne podaním obžaloby voči obvineným, nedošlo by ku konaniu pred súdom, pred ktorým ich zastupovali právni zástupcovia advokáti, v súvislosti s ktorou činnosťou boli žalobcovia teda obvinení, povinní účelne vynaložené trovy advokátov uhradiť.

16. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného v čase vydania nezákonného rozhodnutia uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä:

a/ osoby poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje

b/ závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení

Podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

Podľa § 17 ods. 5 zák. č. 514/2003 Z. z. v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa ods. 1 a 2.

Podľa § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržiavanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo rozhodnutie zastavené alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody príslušným orgánom.

17. Žalobca 1/ si uplatnil nárok na náhradu škody, spočívajúcej v náhrade trov obhajoby, v súvislosti s trestným konaním sp. zn. 13T/146/2011, a to v sume 3366,06 eur. Boli to trovy obhajoby JUDr. Mária Buksu, na preukázanie týchto trov obhajoby žalobca 1/ do konania doložil faktúru č. 10120172 (č. I. 124 súdneho spisu), v ktorej je len uvedené trovy právneho zastúpenia vo veci vedenej pred Okresným súdom Martin, fakturovaná suma 1000,- eur. Súd nepovažoval takto uplatnené trovy obhajoby v rámci nároku na náhradu škody za riadne preukázané, z predmetnej faktúry nevyplýva, aké úkony právnej služby boli vykonané, v akej veci bolo právne zastúpenie poskytnuté, z tohto dôvodu súd tento nárok na trovy obhajoby vo výške 1000,- eur, ktoré si uplatnil žalobca 1/ považoval za nepreukázaný.

18. Ďalej si žalobca 1/ uplatnil v rámci nároku na náhradu škody trovy obhajoby, ktoré mal uhradiť v súvislosti s trestným konaním sp. zn. 13T/146/2011 v rámci obhajoby JUDr. Jánom Repáňom, advokátom, vo výške 2866,06 eur. K preukázaniu týchto trov obhajoby žalobca 1/do konania doložil uplatnenie trov obhajoby zo 14. 12. 2016 za obdobie od 14.8.2014 do 13.12.2016 (č. I. 130 súdneho spisu), za obdobie od 14.8.2013 do 19.11.2013 (č. I. 157 spisu) zálohovú faktúru (č. I. 131 súdneho spisu), spolu s výpisom z účtu z VÚB banky, ako aj faktúru č. 2016368 (č. I. 132 súdneho spisu) spolu s výpisom z účtu. Z uvedených dokladov mal súd preukázané, že takéto trovy obhajoby si zástupca JUDr. Repáň uplatnil a žalobca 1/ ich uhradil.

19. Súd preskúmal trovy obhajoby JUDr. Repáňa, a mal za to, že úkony právnej služby:

- dňa 14. 8. 2014 - pojednávanie na Okresnom súde Martin /č. I. 372 trestného spisu 13T/146/2011/,
- dňa 4. 11. 2014 - ďalšia porada a rokovanie s klientom,
- dňa 5. 11. 2014 - pojednávanie na Okresnom súde Martin /č. I. 384 pripojeného trestného spisu/,
- dňa 25. 2. 2015 - pojednávanie na Okresnom súde Martin /č. I. 403 pripojeného trestného spisu/,
- dňa 14. 4. 2015 - pojednávanie na Okresnom súde Martin /č. I. 431 pripojeného trestného spisu/,
- dňa 1. 6. 2016 - pojednávanie na Okresnom súde Martin /č. I. 586 pripojeného trestného spisu/,
- dňa 28. 6. 2016 - pojednávanie na Okresnom súde Martin /č. I. 608 pripojeného trestného spisu/,
- dňa 12. 12. 2016 - vyjadrenie, písomné podanie na súd vo veci samej /č. I. 648 pripojeného trestného spisu/ ,
- dňa 13. 12. 2016 - verejné zasadnutie o odvolaní prokurátora a poškodeného /č. I. 665 pripojeného trestného spisu/, cestovné a strata času, boli vyčíslené v správnej výške v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s časovou verzou predpisu, účinnou od 1. 7. 2013 do 28. 2. 2017. Za predmetné úkony zástupca JUDr. Ján Repáň vystavil faktúru 2016368 na čiastku 1666,06 eur, táto bola uhradená zo strany žalobcu 1/, o čom svedčí výpis z účtu, a to dňa 16. 1. 2017. Súd teda mal za to, že tieto úkony za obdobie od 14. 8. 2014 do 13. 12. 2016 boli preukázané.

Zároveň súd preskúmal aj ďalšie trovy obhajoby JUDr. Repzaoberal aj trovami obhajoby, ktoré boli vyčíslené zo strany právneho zástupcu, a to:

- dňa 14. 8. 2013 - príprava, prevzatie, prvá porada klienta,
- dňa 16. 8. 2013 - študovanie trestného spisu na Okresnom súde Martin /č. I. 256 pripojeného trestného spisu/, z ktorého vyplýva úkon nazretia - študovania trestného spisu, úkon právnej služby
- dňa 23. 8. 2013 - študovanie trestného spisu v advokátskej kancelárii,
- dňa 2. 9. 2013 - porada vo veci v advokátskej kancelárii 3 hodiny, dňa 16. 9. 2013 - porada vo veci v advokátskej kancelárii 2 hodiny,
- dňa 23. 9. 2013 - porada vo veci v advokátskej kancelárii 2 hodiny,
- dňa 28. 10. 2013 - porada vo veci v advokátskej kancelárii 2 hodiny, tieto úkony právnej služby podľa názoru súdu preukázané neboli.
- dňa 29. 10. 2013 verejné zasadnutie neuskutočnené, odročené,
- dňa 19. 11. 2013 verejné zasadnutie Krajského súdu v Žiline

Čo sa týka vyčíslenia týchto trov obhajoby za obdobie od 14. 8. 2013 do 19. 11. 2013, tieto spochybňoval žalovaný a uvádzal, že čo sa týka úkonu právnej služby, označeného ako študovanie trestného spisu v advokátskej kancelárii dňa 27. 8. 2013, nejedná sa o úkon právnej služby v zmysle označenej vyhlášky. S uvedeným sa súd stotožňuje a mal za to, že tento úkon, označený ako študovanie trestného spisu v advokátskej kancelárii z 27. 8. 2013, nie je úkonom právnej služby a nepriznal ho žalobcovi 1/. Ďalej žalovaný namietal úkony vykonané v dňoch 16. 9. 2013, 23. 9. 2013, 28. 10. 2013, nakoľko mal za to, že ich uplatnenie vychádzalo z nesprávne určenej základnej sadzby tarifnej odmeny, kde táto mala byť určená v zmysle § 12 ods. 3 písm. c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004, bola určená ako 1/6 výpočtového základu, hoci vzhľadom na správnu kvalifikáciu mala vychádzať z 1/8 výpočtového základu, teda sa nemalo jednať o uplatnenú sumu 115,90 eur, ale o sumu 86,93 eur. S uvedenou právnou

argumentáciou sa súd stotožnil a mal za to, že čo sa týkalo úkonov, vykonaných 16. 9. 2013, 23. 9. 2013 a 28. 10. 2013 bolo potrebné vychádzať z 1/8 výpočtového základu, a teda zo sumy 86,93 eur. Aj zo samotného trestného zákona z dôvodu, že bola podaná obžaloba na žalobcov podľa § 155 ods. 1, § 364 ods. 1 Tr. zák., je horná hranica trestu do 10 rokov. Preto súd, čo sa týka trov obhajoby za obdobie od 14. 8. 2013 do 19. 11. 2013, priznal žalobcovi 1/ nárok na náhradu škody v celkovej výške 940,47 eur s tým, že bolo preukázané, že táto bola uhradená zo strany žalobcu 1/ na základe zálohovej faktúry (č. I. 131 súdneho spisu), spolu s výpisom z účtu z VÚB banky. Súd priznal, čo sa týka náhrady škody pozostávajúcej z trov obhajoby, žalobcovi 1/ celkovú sumu pri obhajobe JUDr. Jánom Repáňom za obdobie od 14. 8. 2013 do 13. 12. 2016 vo výške 2606,53 eur, vo zvyšku tento nárok zamietol.

20. Čo sa týka žalobcu 2/ tento si uplatnil nárok na náhradu škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby vo vzťahu k MUDr. Máriovi Buksovi v sume 1000,- eur a vo vzťahu k obhajobe JUDr. Tomáša Zboju v trestnom konaní sp. zn. 13T 146/2011. Čo sa týka obhajoby JUDr. Mária Buksu tak do konania zo strany žalobcu 2/bola doložená opätovne len faktúra č. 101 201 72 (č. I. 24 súdneho spisu) a touto faktúrou nebolo preukázané, že by žalobca 2/ uvedenú faktúru uhradil a za aké úkony obhajoby a v akom konaní bola uplatnená suma 1000 eur vyúčtovaná predmetnou faktúrou. Z tohto dôvodu súd žalobcovi 2/ trovy obhajoby JUDr. Buksu nepriznal.

21. Žalobca 2/ si uplatnil aj trovy obhajoby JUDr. Tomáša Zboja za úkony právnej služby, ktoré vyčíslil JUDr. Zboja vo vyčíslení zo dňa 1.2.2018 (č. I. 133 súdneho spisu). Išlo o tieto úkony:

- 24.9.2013 prevzatie, príprava prvá porada (č. I. 292 trestného spisu),
- 18.10.2013 ďalšia porada so znalcom + strata času Martin, Žilina a späť,
- 25.10.2013 ďalšia porada vonku,
- 28.10.2013 ďalšia porada u JUDr. Repáňa,
- 29.10.2013 verejné zasadnutie Krajského súdu Žilina - (č. I. 302 trestného spisu),
- 18.11.2013 ďalšia porada so znalcom + strata času Martin, Žilina a späť,
- 19.11.2013 verejné zasadnutie Krajského súdu Žilina + strata času Martin, Žilina a späť, cestovné Martin, Žilina a späť, (č. I. 331 trestného spisu)
- 13.8.2014 ďalšia porada,
- 14.8.2014 hlavné pojednávanie 2x,(č. I. 372 trestného spisu)
- 14.10.2014 preštudovanie spisu OS MT, (č. I. 382 trestného spisu)
- 29.10.2014 skúmanie lekárskeho podkladov,
- 4.11.2014 porada so znalcom,
- 5.11.2014 hlavné pojednávanie Okresný súd Martin 2x, (č. I. 384 trestného spisu)
- 25.2.2015 hlavné pojednávanie Okresný súd Martin 2x, (č. I. 403 trestného spisu)
- 14.4.2015 hlavné pojednávanie Okresný súd Martin 2x, (č. I. 431 trestného spisu)
- 31.5.2016 ďalšia porada 1x,
- 1.6.2016 hlavné pojednávanie 1x, (č. I. 586 trestného spisu)
- 28.6.2016 hlavné pojednávanie 2x, (č. I. 608 trestného spisu)
- 6.10.2016 vyjadrenie k odvolaniu,
- 13.12.2016 verejné zasadnutie Krajského súdu Žilina + strata času a cestovné (č. I. 665 trestného spisu).

Čo sa týka vykonania porady s klientom 24.9.2013 toto bolo preukázané potvrdením o vykonaní porady (č. I. 134 súdneho spisu), ďalej čo sa týkalo úkonov 18.10.2013, 25.10.2013, 28.10.2013, 18.11.2013, 13.8.2014, 29.10.2014, 4.11.2014 a 31.5.2016 to, že tieto porady boli vykonané, bolo preukázané potvrdením o vykonaní porady s klientom zo dňa 22.3.2019 (č. I. 135 súdneho spisu), ďalej poskytnutie právnych služieb JUDr. Tomášom Zbojom bolo preukázané samotnou zmluvou (č. I. 135 súdneho spisu) a jednotlivé úhrady v rámci konečnej sumy 2 494,31 € boli preukázané zo spisového materiálu doloženého zo strany žalobcu 2/ (č. I. 134 súdneho spisu), kde bolo preukázané, že 24.9.2013 bola zložená záloha vo výške 300 €, dňa 13.3.2014 záloha 600 €, dňa 13.12.2014 záloha do spisu 550 €, dňa 24.9.2013 k tomu prislúchajúci príjmový doklad, dňa 13.3.2014 k tomu prislúchajúci príjmový doklad a dňa 15.12.2014 k tomu prislúchajúci príjmový doklad (č. I. 136 súdneho spisu), teda bola prijatá záloha v celkovej výške 1 450 €. Ďalej bolo preukázané faktúrou č. 0472016 (č. I. 136 rub súdneho spisu), že boli fakturované právne služby JUDr. Tomášom Zbojom ďalšie vo výške 793,96 € a tieto boli uhradené zo strany žalobcu (č. I. 137 súdneho spisu), ďalej bola preukázaná faktúra č. 0452017 vystavená JUDr. Tomášom Zbojom na sumu 250,66 € a úhrada tejto faktúry zo strany žalobcu 2/ (č. I. 138 súdneho spisu).

22. Žalovaný spochybnil úkony právnej služby vykonané obhajcom JUDr. Tomášom Zbojom v r. 2013 a 2014, kde tvrdil, že vychádzajú z nesprávneho výpočtového základu, ktorý mal byť pri úkonoch vykonaných v r. 2013 mala by suma 695,41 € a pri úkonoch vykonaných v r. 2014 suma 721,40 €. Pričom advokát pri úkonoch vykonaných v r. 2013 vychádzal zo sumy 695,68 € a pri úkonoch vykonaných v r. 2014 zo sumy 721,44 €. Čo sa týkalo uplatnením úkonom právnej služby poskytnutých advokátom JUDr. Tomášom Zbojom v r. 2015 a 2016 k týmto žalovaný nemal žiadne námietky.

23. Čo sa týka trov obhajoby JUDr. Tomáša Zboju súd sa stotožnil s námietkami, ktoré uviedol žalovaný, a to, že úkony právnej služby, ktoré boli vykonané v r. 2013 a majú vychádzať z výpočtového základu vo výške 695,41 € a úkony vykonané v r. 2014 z výpočtového základu zo sumy 721,40 €. Súd, preto prerátal opätovne trovy obhajoby JUDr. Tomáša Zboju za obdobie od 24.9.2013 do 13.12.2016. K zmene došlo v súvislosti práve s úkonmi za r. 2013, kde obhajca vychádzal z vyššieho výpočtového základu 695,68 € , za rok 2014 vychádzal však zo správneho výpočtového základu 721,40 €. Súd priznal žalobcovi 2/ všetky úkony právnej služby, ktoré boli vykonané, podľa názoru súdu boli preukázané aj samotnými doloženými záznamami o porade s klientom. Za úkony, ktoré boli vykonané od 24.9.2013 do 19.11.2013 súd priznal nižšiu sumu, spolu bola priznaná za úkony právnej služby za r. 2013 suma 763,45 €. Celkovo teda bola priznaná žalobcovi 2/ pri obhajobe JUDr. Tomášom Zbojom za obdobie od 24.9.2013 do 13.12.2016 vo výške 2 488,13 €. Vo zvyšku uplatnených trov obhajoby súd žalobu zamietol.

24. Zároveň si žalobca 2/ uplatnil aj znaleckú odmenu, ktorú vyplatil JUDr. Jozefovi Molitorovi, lekárovi vo výške 386,42 € na základe vyúčtovania znaleckej odmeny (č. l. 141 súdneho spisu) a bolo preukázané výpisom z účtu (č. l. 141 rub súdneho spisu), že žalobca 2/ túto čiastku aj uhradil znalcovi v sume 386,42 €. Súd túto čiastku týkajúcu sa znaleckej odmeny priznal žalobcovi 2/ v celom rozsahu, pretože bola takýmto spôsobom zaplatená a vyúčtovaná zo strany znalca.

25. Súd mal za to, že žalobcovia 1/ a 2/ ako poškodení, majú nárok aj na nemajetkovú ujmu v zmysle ust. § 17 ods. 1, ods. 2, 3, 4 zák. č. 514/2003 Z. z.. Žalobcovia boli nezákonne trestne stíhaní a trestné stíhanie bolo proti ich osobe vedené po dobu takmer 8 rokov s tým, že bolo skončené tak, že boli oslobodení spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní. Podľa názoru súdu, samotný oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 13T/146/2011 -620 zo dňa 28. 6. 2016, ktorým boli oslobodení spod obžaloby, nie je dostatočným zadostučiniením, vzhľadom na ujmu, ktorú utrpeli trestným stíhaním, ktoré sa viedlo proti ich osobám. Bolo preukázané, že celé trestné stíhanie spôsobilo žalobcom vážny zásah do ich osobnostných práv a negatívne zasiahlo ich život vo všetkých oblastiach.

26. Súd v súvislosti s prihladnutím na § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. vykonal dokazovanie, ktoré navrhli žalobcovia, a to výsluch žalobcov 1/ a 2/, výsluch svedkov, a to manželiek žalobcov 1/ a 2/, oboznámil sa so zdravotnou dokumentáciou, kde žalobcovia 1/ a 2/ vyslovili súhlas s sprístupnením ich zdravotnej dokumentácii a dospel k týmto skutkovým zisteniam:

27. Žalobca 1/ si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- eur z toho dôvodu, že má za to, že štát ho poškodil, cítil sa ako vydedenec spoločnosti, na prvom súdnom pojednávaní v rámci trestného konania sa k nemu správali ako ku špinavcovi, okrikovali ho, šesť rokov sa nervoval, ovplyvnilo to jeho súkromný, spoločenský, politický život.

Súd mal z výsluchu žalobcu 1/ preukázané, že pred začatím trestného stíhania bol relatívne zdravý človek. Po začatí stíhania celé noci nespával, vyústilo to do toho, že sa stal osobou, ktorá má problémy so srdcom, musel podstúpiť aj operáciu srdca, uvedené preukázal aj Vyjadrením o zdravotnom stave zo dňa 25.3.2019 podaným jeho ošetrojúceho lekára MUDr. Jamriškovej (č. l. 140) , ako aj výpisom zo zdravotnej dokumentácie od všeobecného lekára žalobcu 1/ (č. l. 151), kde je zrejmé, že problémy zo od februára 2011, a teda po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia voči žalobcovi 1/. To znamená, že uvedené trestné konanie, ktoré sa viedlo od roku 2010 (október 2010 vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie) a skončilo v januári r. 2017, kedy Krajský súd v Žiline odvolanie prokurátora, ako aj odvolanie poškodeného zamietol a čo sa týka odvolania poškodeného odmietol ako podané neoprávnenou osobou, za celé toto obdobie sa zhoršil zdravotný stav žalobcu 1/, čo bolo preukázané jeho výpoveďou, ako aj vyššie uvedenými listinami.

Ďalej z výsluchu žalobcu 1/ mal súd preukázané, že pred začatím trestného stíhania voči jeho osobe, išlo o osobu, ktorá bola činná v rámci politického, spoločenského života, bol predtým poslancom Federálneho zhromaždenia, zástupcom prednostu Krajského úradu v Žiline, politicky sa angažoval a

mal šancu ďalej v politike uspieť, čo bolo v rokoch 2010. Práve v súvislosti s trestným konaním, ktoré začalo, nakoľko všade svietil tento jeho stav - bol obvinený z trestného činu, tak z politiky z tohto dôvodu odišiel. To znamená, že uvedené trestné konanie malo dopad aj v súvislosti s jeho politickým, spoločenským životom, bol členom politickej strany, ponúkli mu kandidatúru v komunálnych voľbách v rokoch 2012-2018, čo musel on odmietnuť, nakoľko mal za to, že by každý zneužil to, že sa vedie voči nemu trestné konanie. Rovnako bol funkcionárom Klubu vojenských výsadkárov SR a tejto funkcie sa po r. 2010, teda v súvislosti s trestným konaním, vzdal. Uvedené mal súd preukázané aj listinnými dôkazmi - potvrdením Okresného predstavenstva strany Smer-SD zo dňa 25.3.2019 (č. l. 150).

Aj čo sa týka jeho koníčkov mimo politických a pracovných aktivít pred predmetnou udalosťou, čiže začatím trestného stíhania, tieto obmedzil, nakoľko mal pocit, že jeho spolupartneri pri týchto koníčkoch vedia o tom, že bolo trestné konanie a takým spôsobom aj na neho nazerali.

Uvedené trestné konanie ovplyvnilo aj jeho súkromný život. Poukázal na to, že v rodine panovala nervozita, bolo napätie počas celého trestného konania, vo vzťahu s manželkou došlo k odcudzeniu a zároveň aj žalobca 1/ uvádzal, že sa opýtal manželky, či sa chce s ním rozviesť, ona povedala, že nie, ale vzťah už bol narušený. Zároveň z výsluchu žalobcu 1/ vyplynulo, že o tom, že bol trestne stíhaný, tieto skutočnosti neoznámil jeho dvom dcéram, tieto o tom nevedeli.

V otázke zásahu tohto trestného konania a jeho následkov bola v konaní vypočutá aj manželka žalobcu 1/ na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 22. 5. 2019 (č. l. 164 súdneho spisu), táto potvrdila, že po začatí trestného stíhania vzťahu medzi ňou a manželom, ako aj synom, ostali napäté. Čo sa týka vzťahu dôvery v nevinu k manželovi a synovi, tak tie sa nezmenili, stála pri nich, pretože vedela, že sú v práve a neklamú. Potvrdila, že sa začali u žalobcu 1/ ako aj u žalobcu 2/ prejavovať zdravotné ťažkosti a tieto zdravotné ťažkosti sa začali objavovať aj u nej, mala zvýšený tlak. Potvrdila, že žalobca 1/ začal mať problémy so srdcom, chodil po vyšetreniach. Potvrdila, že v rámci spoločenského statusu mali pocit, že sa dostali na okraj spoločnosti s tým, že manžel bol poslancom Federálneho zhromaždenia a ako išiel na dôchodok, bol zástupcom prednostu krajského úradu. Potom ako boli odsúdení žalobca 1/ a žalobca 2/, tak ich nikde nepozývali, rozšírilo sa, že sa vedie trestné stíhanie voči nim.

28. Žalovaný spochybnil tvrdenia žalobcu 1/, že trestné konanie malo dopad na jeho zdravotný stav, mal za to, že nepreukázal žalobca 1/ relevantným spôsobom, že by jeho zdravotné ťažkosti vznikli alebo sa rozvinuli v dôsledku vedeného trestného konania, za relevantné by bolo možné považovať len znalecký posudok, ktorý by presne zadefinoval ako príčinu zdravotných ťažkostí vedenie trestného konania. Rovnako žalovaný mal za to, že ani zásah do jeho osobných vzťahov nebol preukázaný. To, že prestal byť politický činný, možno považovať za jeho osobné rozhodnutie nesúvisiace s vedeným trestným konaním, nakoľko je z vyjadrenia predsedu smeru SDS zo dňa 25.3.2019 vyplýva, že s nim počítali a že ho chceli postaviť na kandidátku v r. 2012 až 2018. Rovnako nebolo preukázané ochabnutie spoločenských vzťahoch s priateľmi alebo inými osobami a ani to, že malo vedenie trestného stíhania vplyv na jeho rodinný život. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na fakt, že jeho dcéry sa o vedení trestného konania voči jeho osobe nedozvedeli.

29. Po zhodnotení všetkých tých kritérií súd priznal žalobcovi 1/ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8. 000,- eur voči žalovanému, vzhľadom na odôvodnenie tejto výšky nemajetkovej ujmy v súvislosti so zásahom do spoločenského, politického, súkromného, zdravotného života žalobcu 1/. Podľa názoru súdu bol preukázaný zásah do zdravotného stavu žalobcu 1/, ako aj zásah do spoločenského, politického života, tak ako je to uvedené v odôvodnení rozsudku (ods. 26..odôvodnenia rozsudku). Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že predmetné trestné konanie sa viedlo od 10/2010 zhruba do konca r. 2016, čiže šesť rokov, čo má taktiež vplyv na výšku tejto nemajetkovej ujmy. Žalobca 1/ pred začatím trestného stíhania bol bezúhonným občanom bez akéhokoľvek spáchaného trestného činu, priestupku s tým, že bol politicky aktívny, spoločensky aktívny a zastával vysokú funkciu v rámci orgánov verejnej správy. Čo sa týka súkromného života, v tomto smere podľa názoru súdu bol preukázaný zásah do súkromného života, ale nie v takej intenzite, ako prezentoval žalobca 1/ preukázaný nebol, nakoľko z výpovede svedkyne - manželky žalobcu 1/ vyplynulo, že dôverovala manželovi, ich vzťah zostal nezmenený, aj keď bolo síce určité napätie medzi v dôsledku trestného konania. Zároveň súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že bolo preukázané, že ani dcéry žalobcu 1/ nevedeli o tom, že začalo trestné konanie.

Súd poukazuje aj na iné rozhodnutia súdov SR, ktoré boli v súvislosti s náhradou nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v dôsledku oslobodenia spod obžaloby vyhlásené. Rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/433/2015, kde bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 6000,- eur a žaloba znela na 29 000,- eur, ďalej rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.

k. 12Co/133/2014, kde bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy odvodzovaná od oslobodenia spod obžaloby vo výške 5022,75 eur, trestné stíhanie ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby, trvalo 5 rokov, rozhodnutie NS SR č. k. 3 Cdo 11/2012, kde bola priznaná nemajetková ujma za vedenie trestného stíhania v dĺžke takmer tri roky vo výške 2000 eur, rozhodnutie KS v Banskej Bystrici č. k. 16 Co/63/2016, kde bola priznaná nemajetková ujma vo výške 4800 eur a žaloba znela na 100.000 eur a trestné stíhanie, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby, trvalo 6 rokov.

30. Čo sa týka žalobcu 2/ ten si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30 000 €. K uvedenému súd vypočul žalobcu 2/ na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 20.3.2019, ktorý uviedol, že trestné konanie malo vplyv na jeho súkromný život, hlavne tým, že rozsudok, ktorý bol vyhlásený 16.4.2013, ním bol odsúdený na šesť rokov nepodmienečne, za niečo čo nespravil. Uvedené malo vplyv aj na to, že sa o necelý mesiac ženil a doteraz s manželkou nemá deti. Žalobca 2/ tvrdil, že to bolo aj stresom v spojení s trestným konaním. Potvrdil, že manželka síce s ním zostala, ale boli náznaky v r. 2014, že sa chcela s ním rozviesť, avšak zotrvala pri ňom. Zároveň poukázal na to, že trestné konanie malo negatívny vplyv aj na jeho zdravotný stav, je už dva roky kardiologický pacient od septembra 2016, užíva lieky dodnes v súvislosti so srdcovou chorobou a má vysoký krvný tlak. V rámci výpovede uviedol, že navštevovali s manželkou aj psychológa. Dôvodom nebol stres a trauma z trestného konania, ale dôvodom bol to, že sa pokúšali mať dieťa a z tohto dôvodu navštevovali psychológa. Potvrdil, že začaté trestné konanie malo vplyv aj na jeho pracovný život, pretože od r. 2001 je živnostníkom a keď sa začalo voči nemu viesť trestné konanie, mal menej zákaziek, mal malý obrat, ľudia sa neho málo obracali, a teda utrpel aj v rámci podnikateľskej činnosti, čo malo za následok aj menší príjem v domácnosti. Z tohto dôvodu preto v apríli 2014 prerušil živnosť na tri roky, zamestnal sa v Rakúsku a rakúska firma ho zamestnala ako stavbyvedúceho, mal tam byť zamestnaný tri mesiace, ale ako zistili, že je trestne stíhaný, rozviazali s ním pracovný pomer. Po troch mesiacoch skončil v Rakúsku a zostal nezamestnaný. V tej dobe žili len z manželkinho príjmu. Začal spolupracovať s jednou firmou externe, nechceli ho však zamestnať, vedeli o tom, že má tento problém v súvislosti s trestným konaním. V r. 2012, 2013 mal záujem si urobiť odbornú spôsobilosť ako stavbyvedúci. Žalobca v rámci výpovede uvádzal, že mu to nebolo umožnené, nakoľko nebol spoľahlivý a bezúhonný a až v r. 2016 keď skončilo trestné konanie si spravil tú odbornú spôsobilosť a vykonáva už dva roky odbornú činnosť stavbyvedúceho. Okrem toho je zamestnaný j v herni ako krupiér - čašník, nakoľko mal problém sa zamestnať, a je tam až doteraz. Vo výpovede žalobca 2/ uviedol, že vedenie trestného konania malo veľký vplyv aj na jeho verejný a sociálny život vo vzťahu k spoločnosti a ku kamarátom, pretože veľa kamarátov prestalo s ním komunikovať, odsudzovali ho. Žalobca 2/ však nevedel uviesť konkrétne situácie, ale tých náznakov a z komunikácie bolo zrejmé, že ho ľudia odsudzovali, keďže sa viedlo trestné konanie voči nemu. Žalobca tvrdil, že trestné konanie malo vplyv aj na jeho spoločenský život, na jeho záujmy a koníčky, dovtedy športoval, bicykloval, hral volejbal, chodil na huby, avšak keďže začali zdravotné problémy, tak obmedzil tieto športové aktivity a čo sa týkalo volejbalu už cítil, že tam nepatrí práve v súvislosti s tým, že sa viedlo konanie, že ho teda odsudzujú, tak prestal navštevovať aj volejbal. Uviedol, že si uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 30 000 €, z toho dôvodu, že v období keď sa viedlo trestné konanie bol nezamestnaný a manželka finančne podporovala rodinu, zabezpečovala celú domácnosť po finančnej stránke. V tej dobe bola minimálna mzda nejakých 470 € mesačne krát 12 mesiacov je plus - mínus nejakých 5 000 x 6 rokov nepodmienečne, ktoré dostali je suma tých 30 000 €.

31. K tvrdeniam žalobcu 2/, že trestné konanie malo vplyv aj na jeho pracovný život, že došlo k zníženiu príjmu v rámci domácnosti, žalobca 2/ doložil do konania daňové priznania za roky 2011, 2012, 2013 (č. l. 125 a nasl. súdneho spisu), z ktorých je zrejmý pokles príjmov z jeho podnikateľskej činnosti. Ku zdravotnému stavu doručil súdu správu z Univerzitnej nemocnice z oddelenia urgentného príjmu z 10.10.2017 kde teda mal bolesti na hrudníku, potom neskôr ustúpili (č. l. 139 súdneho spisu). Zároveň k otázke narušenia rodinného života vypočul aj manželku žalobcu 2/, ktorá na pojednávaní dňa 22.5.2019 uviedla, že pred trestným stíhaním mali so žalobcom 2/ pekný vzťah, avšak mesiac alebo dva mesiace pred svadbou sa stalo to, že teda bol odsúdený žalobca 2/, nakoniec sa však zobrali. Malo to vplyv aj na to, že nemali spolu dieťa z toho dôvodu, že bol vydaný odsudzujúci rozsudok a teda nebolo by správne mať teda dieťa v prípade, že je tam hypotéka, že žalobcovi 2/ hrozí 6 rokov. Trestné konanie malo vplyv na ich súkromný život, nakoľko ten vzťah sa narušil, často sa hádali, s tým, že postupne sa vlastne ten vzťah upravuje. Keďže sa o dieťa nepokúšali z týchto dôvodov tak už vlastne teraz sa pokúšať už nebudú. Táto svedkyňa potvrdila, že ona sama vyhľadala psychológa. Mala tri sedenia v súvislosti s trestným stíhaním. Potvrdila, že má informáciu, že aj žalobca 2 v súvislosti s trestným stíhaním, vyhľadal psychológa, ale nevedela sa presnejšie vyjadriť kedy, a u akého. Utrpel aj ich spoločenský život, nakoľko

predtým spolu chodievali do prírody, na kúpalisko. Po začatí trestného stíhania sa ľuďom vyhýbala, hanbila sa, dali jej to pocítiť aj niektoré kolegyne v robote. Potvrdila však, že manželovi dôverovala, že trestný čin nespáchal.

32. Súd po zhodnotení všetkých tých kritérií uvedených v § 17 citovaného zákona priznal žalobcovi 2/ nemajetkovú ujmu vo výške 9. 000 €, s tým, že poukazuje na to, že bolo preukázané, že došlo k narušeniu jeho súkromného rodinného života v dôsledku trestného konania, či už výsluchom samotného žalobcu, výsluchom svedkyne, jeho manželky. Uvedené trestné konanie malo výrazný vplyv na to, že žalobca 2/ nemá deti, nakoľko bol prvotne odsúdený v r. 2013 a z tohto dôvodu sa rozhodli ako manželia nemať deti vzhľadom na to, že sa teda viedlo trestné konanie. Uvedené trestné konanie teda zasiahlo do jeho osobnostných práv v súkromnom, spoločenskom, pracovnom živote. Aj výpoveďou jeho manželky ako svedkyne bolo preukázané, že bolo obdobie keď nepracoval, musela ona mať dve práce a živiť rodinu. Uvedené malo vplyv aj na to, že sa znížili jeho podnikateľské aktivity, čo vyplynulo z daňových priznaní, kde ten príjem bol minimálny v rámci r. 2012 a 2013, čiže v čase keď sa viedlo trestné konanie. To znamená, že došlo k zníženiu príjmov v domácnosti žalobcu 2/ v priebehu trestného konania. Toto bolo preukázané podľa názoru súdu. Čo sa týka tvrdení, že prišiel žalobca 2/ o zamestnanie v Rakúsku z dôvodu vedenia trestného konania, uvedené preukázané nebolo a to, že teda sa rozhodol, že nebude absolvovať skúšku na stavbyvedúceho z dôvodu záznamu v registri trestov, súd uvedenému v podstate uveril z tej stránky, že žalobca 2/ sa obával vykonania tejto skúšky, nakoľko sa viedlo voči nemu trestné konanie, ale do registra trestov sa zapisujú len právoplatné odsúdenia. Podľa názoru súdu, že sa na skúšku žalobca 2/ neprihlásil, bolo síce jeho osobné rozhodnutie, ale ovplyvnené vedením trestného konania. Rovnako bolo preukázané aj výpoveďou žalobcu 2/, ako aj záznamom z urgentného príjmu, že došlo k zhoršeniu zdravotného stavu žalobcu 2/ ako dôsledku vedeného trestného konania. V ďalšom súd aj poukazuje na vyššie uvedené rozhodnutia iných súdov (ods. 29. odôvodnenia rozsudku). Z tohto dôvodu považoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9 000 € za primeranú.

33. Žalobcovi 1/ súd priznal náhradu škody - trovy obhajoby vo výške 2606,53 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 8000 eur, spolu sumu 10.606,53 eur spolu s uplatneným úrokom z omeškania v zmysle § 517 ods. Občianskeho zákonníka a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 5% ročne z priznanej sumy od 27.6.2018 do zaplatenia. Vo zvyšku jeho nároku zamietol.

34. Žalobcovi 2/ súd priznal náhradu škody - trovy obhajoby, znaleckú odmenu vo výške 2606,53 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 9000 eur, spolu sumu 11.488,13 eur spolu s uplatneným úrokom z omeškania v zmysle § 517 ods. Občianskeho zákonníka a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 5% ročne z priznanej sumy od 27.6.2018 do zaplatenia. Vo zvyšku jeho nároku zamietol.

35. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd postupoval podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, kedy vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu vo veci.

36. Žalobcom 1/ pôvodne uplatnený nárok bol vo výške 23.366,06 eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 100 %. Úspech žalobcu 1/ predstavuje priznaný nárok v sume 10.606,53 eur, čo v % vyjadrení po zaokrúhlení predstavuje 45 %. Úspech žalovanej predstavuje časť žalobného návrhu, ktorú súd zamietol, čo v % vyjadrení po zaokrúhlení predstavuje 55 %. Čistý úspech žalovaného teda predstavuje 10 % (55 - 45 %). Súd preto priznal žalovanému právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi 2/ v rozsahu 10 %.

37. Žalobcom 2/ pôvodne uplatnený nárok bol vo výške 33.380,73 eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 100 %. Úspech žalobcu 1/ predstavuje priznaný nárok v sume 11.488,13 eur, čo v % vyjadrení po zaokrúhlení predstavuje 34 %. Úspech žalovaného predstavuje časť žalobného návrhu, ktorú súd zamietol, čo v % vyjadrení po zaokrúhlení predstavuje 66 %. Čistý úspech žalovaného teda predstavuje 32 % (66 - 34 %). Súd preto priznal žalovanému právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 32 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

Okresný súd Martin, dňa 24.6.2019